

Nekaj od beračev.

Mlad, pa grozno nadležen berač je na Ogerskem pogostoma v neko grajščino zahajal in vselej le po berlah (bergljah) prikoruncal, s celo oteklino in s cunjami poobezanimi nogami. Ni ga bilo drugač odpraviti spred dvora, kakor z obilim darom.

Nekega dne se podá mladi grajšak na lov. Razposlavši svoje pse po dragah čaka, da bi mu kaj izvohali in na strel prignali. Čaka in čaka, pa vse zastonj, ker ni ga bilo zdišati divjega repa. Naposled dolgega čakanja sit na uro pogleda; stekla je enajst. Oprezovaje še nekoliko, da bi vendar psi saj kakega zajčka prignali, začuti, da nekdo memo korači, in med potom poje in žvižga. In glej jo prevrat! Kdo nek je? Navadni beračún. Naravnost v grad jo maha, berle na rami, zdravih, akoravno debelih in obezanih stopalov, in hitro jo korači svoj pot naprej, brez vse skerbí, da ga pri stezi zad za drevom mladi grajšinski gospod izpod čela svojega debelo gleda.

Ko psi vendar le prazni prizijajo, jo gospod domú nakrene, in pridši, že berača zunaj pred gradom na klopi sedeti in ostanjkov čakati najde. Odložé svoje lovsko orodje hlapce pokliče, jim skrivnost zastran beračúna razodene, in jim veli pripravljenim biti, ko jim bode zažvižgal.

Mladi gospod zdaj h beraču stopi in ga prijazno pobara: kako je to, da je tako cvetečega obraza mladeneč ohromil? Je že bolezen stara, in kako si jo je navlekel? Beračún dé, da ne pomne več, kdaj se mu je bolezen pričela in da je že od mladega tak revež. — Gospod dé: „Daj! pokaži mi svojo nabogljivost in rane; jez sem se zdravilstva učil, in sem ti morebiti pomagati v stanu, ker mlademu človeku se še večkrat pomagati more.“ „O žlahni gospod! — dé beračún — ko bi vi moje rane vidili, bi ostermeli in težave bi vas opasti utegnile.“ Gospod pravi: „Ti mi nič še tako ognjusnega in ostudnega pokazati ne moreš, da bi v bolnišnicah ne bil že stokrat vidil; le derzno pokaži svojo boleost, ker želim ti pomagati.“

Dolgo se je mladi plemenitnik z beračem prepiral, pa ni ga omečiti mogel, da bi mu bil rane pokazal. Že je sleparju pečeni gosjak zlo dišal, in rad bi jo bil iz praha pometel, — al prepozno je bilo, ker ga gospod ni več spred sebe pustil.

Naposled zažvižga, in hlapci prihité. Gospod jim ukaže popasti berača in mu vse cunje okrog nog odvezati. Ko prve cape odvežejo, se tudi privezano sirovo in že smerdljivo meso odvalí; pod mesom pa so bile suhe obeze povite, in pod njimi vse zdrave noge, ker nosil je le na videz tako povite nogé, da se je dela ložej ogibal in usmiljene ljudi sleparil.

Gospod še popraša berača, zakaj to počenja in s takošno grozno pretvaro svet mami? Berač ne čerhne in ne vé odgovora dati. Gospod ukaže hlapcu po stol in palico stopiti, da beraču hale pomerijo in mu številko, ktera se mu spodobi, na dupno naložé.

Berač prejemši plačilo za svojo hudobo jo brez bergelj potegne, in ni ga bilo več za njim ne sledú ne tirú. —

Ker pa že od hlimb lenih in zanikernih beračev govorim, naj še iz verle „Sedmice“ eno prav zrelo le-sem postavim:

Nedavnej — pravi „Sedmica“ — je v Parizu se tale prav smešna zgodila: Nekega slepca (slepega berača) je lep psiček na privozi po mestu okrog vodil. In glej! nekemu porednemu fantalinu ta beračev psiček tako dopade, da se približa (češ, saj beračún ne vidi), privozo psu vzame in ga odnesti hoče. Berač pa v tem hipu spregledaje začne fanta tako s palico po herbtu arsatí, da mu je vse veselje do psa izklestil, in jo je kričé pobegnul. Berač spet psičku privozo otveže, zameži kakor popred, in dalje tava. — Mislim, da Parížani to zvedši niso dolgo oprezovali, temu slepcu pomagati, da je spregledal.

Ko bi se beračúnom bolj na pete stopalo, bi marsikter

svojega beračúnstva ne hlinil in se ne pretvarjal siromaka ali berača, ko bi lahko z delom svoj kruhek pošteno vžival. — Lenoba, lenoba, ne pa revšina je večidel vzrok beračúnstva! J. M.

Prislovice iz Liburnije.

Greh živega budí (vést), mertvega sudi. — Malinara promeniš, tata ne. — Koga je prositi, ni mu se groziti. — Kebast (z odsekanim repom) pes in šepast človek je huji od vruga. — Ugljen iz popela speče bolje, nego ki sveti (skrit sovražnik več škoduje). — Duga klobasa se rada prekine (dolge dela so redko dobre). — Suha streha ne kaplje (daj živini in ona bo tebi dala). — Ki muči, ih devet ukrotí. — Svoje laze (prelaze) graditi. (dolge plačevati). J. V.

Novičar iz raznih krajev.

Kakor rodovinam (družinam) tistih zdravnikov, ki so v javni službi za kolero umerli, ravno tako se imajo vprihodnje po cesarskem sklepu tudi takim, katerih oče (zdravnik) je v službi za tifusom (legarjem ali vročinsko boleznijo) umerl, penzije darovati; rodovinam v taki službi umerlih strežnikov gré po ravno tem sklepu provizija, ktero ima ministerstvo notrajnih oprav določiti. — Iz Tersta v Milan se preselivši nadvojvoda Ferdinand Maks je ubogim teržaškega mesta 3000 fl. podaril. — Maršal Radecki si je Verono za svoje prihodnje prebivališče izvolil. — Iz Benetk se piše, da je tudi tam čedalje manj srebernih dvajsetíc, toliko več pa francozkih, sardinskih in rimskih cekinov. Pred dohodom Cesarjevim na Laško so v beneški dnarni kovnici več milijonov novih dvajsetíc od leta 1856 nakovali, ki so jih Cesar za plačila izdali; al komaj so prišle svojega plačila vredne dvajsetice med ljudstvo, so jih ondašnji menjavci berž pokupili in jih poslali na ptuje, posebno na Sardinsko in Francozko, zamenjavši jih za ptuje manj vredne cekine. — Kakor pa so avstrijske dvajsetice in avstrijski cekini Sardincom ljubi in dragi, ravno tako pisano gledajo avstrijsko vlado in avstrijsko moč na Laškem, in poslednji čas je sovražstvo sardinskih časníkov do avstrijske vlade tako do verha prikipeło, da bi se utegnila diplomatična zaveza med vladama popolnoma raztergati ali le na tanki nitki obviséti. — Ker se še zmiraj veliko kmetovavcov in drugih na Dunaj oglašá, da bi radi kaj v razstavo poslali, je odbor podaljšal čas napovedbe do konca tega mesca; potem pa se ne bo nič več vzelo. — 15. dan t. m. je bil črnogorski knez Danílo pri cesarju Napoleonu. Turški poročnik si je na vso moč prizadeval ubraniti, da bi se to ne bilo zgodilo. Minister Valevski ga je peljal k cesarju. Ali je kaj opravil ali ne, se še ne vé; to pa je gotovo, da čisto prazna skor ne bo njegova pot v Pariz, ker francozka vlada si v tem dopada, celi svet jemati pod svoje krilo. — O pomanjkanji važnih političnih novíc naj povémo svojim bravcem nekaj od vremenskega prerokovanja za letošnje leto; saj je stara navada, da od vremena začnemo kramljati, kadar se nam nit zanimiviše konverzacije terga. Znan in zeló star lovec v zgornjem Valis-u prerokuje sledeče: Izperva ne bo spomlad prijazna, pozneje pa bo tako lepa, da že več let nismo take imeli; poletje bo zeló toplo, letina dobra; žita bo obilo, le nekterega sočivja ne bo; krompir ne bo gnjil, pa droban bo; vina ne bo obilo, pa bo dobro; čbelarji naj se posebno veselijo: toliko medú in voska že niso imeli od leta 1834; izmed sadja bojo posebno češnje, češplje (sljive) in vse kosično sadje dobro obrodilo; konopelj tako velikih že dolgo nismo doživeli; lan bo pa redek; gosenc in drugega merčesa bo čuda veliko po vertih; zato je treba tičem prizanašati; hudega vremena in ploh bo precéj, zato pa tudi povodinj, vendar bo to škodovalo le nekterim krajem. — Tako prerok. Bog daj, da bi ne bil slame jedel!